

בְּלִי הֶרְבֵּה דְבוּרִים

בְּלִי הֶרְבֵּה דְבוּרִים הַשְׁתַּטְחֶתָּ וְהַשְׁתַּחֲלַתָּ

אֶל מַתַּחַת לַסֶּבֶד הַמִּיבֵּשׁ,

הַסְתוּם עֲשָׂרוֹת שָׁנִים לְשֹׁמֵשׁ,

מִמָּנוּ בְּקָעָה חֵילָהּ

שְׁלֹא רָצִיתִי לְשֹׁמֵעַ כָּל הַלֵּילָה.

וַיְמָה הוֹצֵאתָ לִי מִהֶבְתוֹכוֹ!

חֲתַלְתוּל שָׁחַר בֶּן שְׁבוּעַ,

צוֹרֵחַ בְּכָל כָּחוֹ הַזָּעִיר

עַל הַלַּע הַנוֹהֵם שָׁל הָעוֹלָם,

נוֹגֵעַ בְּגִיד הַנָּשָׂה שָׁל הַחֹשֶׁד,

בְּכָל מְאָדוֹ הָעֹנֵר רוֹצָה, רוֹצָה רוֹצָה.

בְּלִי דְבוּר, בְּכֶף יָד רַכָּה וַיִּזְדַּעַת

הוֹשְׁטָתָ לִי אוֹתוֹ וְהַסְתַּכַּלְתָּ יָשָׁר

עַל עֵינִי וְעַל גּוּפִי.

וְאַנִּי לִקְחֹתִי.

(״השתוות, עמ' 96)

לחמוטל בר יוסף

סיפור / רחלי מדר

יהודה רפרף על כתבי העת הישנים ובחר אחד בעצימת עיניים. פתח באקראי בשיר. איזה שיוצא. יוצא החוצה לקטוף קצת לואיזה מהאדנית בחוץ. מגלה גורת חתולים שחורה ועניים ירוקות מבזיקות אליו. היסוס קל, השותף שלו לא ירגיש שהיה כאן ביקור, הוא חוזר רק מחר או מאוחר.

"בואי" יהודה לוחש לה עכשיו "את יכולה להיכנס פנימה." והוא לא יודע למה אבל הקול שלו קצת רועד. היא נכנסת בזהירות. רטובה. מאד רטובה. "ממה נרטבת ככה?" הוא מסתכל שוב החוצה. מתי ירד גשם? ואז חשב שאם הייתה אישה היא הייתה בוכה עכשיו. מתחילה לספר איך לקחה את האוטובוס בכיוון ההפוך והלכה לאיבוד בסמטאות הסבוכות האלה של נחלאות. והחבר שלה – הוא לא התקשר הערב. הוא בטח כבר לא אוהב אותה בכלל. והפלאפון שלה נירטב ונגמרה לו הסוללה ואולי יש ליהודה מטען של גלאקסי בשבילה. יהודה היה מקשיב לה בזהירות, מציע לה מגבת ליבש את השער ומנסה לחשוב למה באמת החבר שלה לא התקשר. אחר כך משאיר אותה עם כוס התה ויוצא לגשם לחפש לה מטען של גלאקסי בסביבה. אבל עכשיו זו היתה חתולה והעיניים הירקות שלה שאלו – אז יהודה היה מוכרח לענות. אז הוא סיפר לה על רעות.

"את מבינה? הכל התחיל עם הזקן שפגשתי..." הזקן ישב לבד על ספסל ליד תחנת האוטובוס. יהודה תהה עם הוא גם מחכה לאוטובוס, ואם יש לנו לאן ללכת. לפתע הזקן פנה אליו ושאל "סליחה בחור?.. אולי ראיתי חתול אפור, צולע?" ויהודה שאל בצער אם הוא הלך לאיבוד, וחשב לעצמו, מי יודע כמה הוא קשור אליו. אבל הזקן ענה שלא, ושהוא פשוט מחכה לו כאן כל בוקר. "והיום הוא לא בא..." סיכם הזקן. יהודה התעצב לחשוב מה יקרה אם הזמן יעבור והחתול לא יגיע. מה יעשה הזקן? עם מי ידבר? "אז לפני שהלכתי" הסביר יהודה לחתולה שכבר התחילה להראות יבשה יותר. תכננתי לעצור לידו, לשמוע סיפור או שניים. אבל כשהתקרבתי שמעתי אותו קורא לו "קרשיא!" "קרשיא! במין פאניקה בהולה כזו "אתה תבוא היום!?!?" "קרשיא!" לא יכולתי להשאר, עזבתי את המקום ומיהרתי הביתה. להתרחק. הייתי חייב לברוח מהקול הזה. בחודשים שאחר כך ראיתי חתולים אפורים בכל מקום ועקבתי אחריהם. בודק אם הם צולעים. בוקר אחד חתול נעצר והתבונן בי- שאלתי אותו "קרשיא?" ומיד אחר כך בחורה שעברה ממש לידי נעצרה והסתכלה בי, אז הייתי חייב להסביר לה. לא הרבה זמן אחר כך נולדה לנו רעות. מידי פעם הייתי עובר עם העגלה של רעות ליד הספסל ההוא. מחפש את החתול האפור.

"אז מה איתך? את מכירה אותו, את קרשיא?" שאל יהודה עכשיו את החתולה שנכנסה אליו. מלטף את החתולה בעורף והחתולה מגררת:

"אז מה לשים לך בכריך" יהודה חותך חתיכות דקות של מלפפון, פותח קופסא של טונה. מוסיף בצד עוגיות שיבולת שועל ותפוז. רעות קטנטנה, היא בחיים לא תאכל כל כך הרבה בגן. אבל הוא חייב. מאז שאמא מרחה לו ממרח השחר לבית הספר, והוא התבונן בערגה בילדים עם הקופסאות. הוא שנא ילדים עם קופסאות. אפילו בעבודה היה מזהה אותם. קופסא אחת לטחינה. אחת לירקות חתוכים דק. שקית עם לימון ושמן זית. ואיתם תמיד גם מבט של "קמתי היום בשש בבוקר וזה היה נפלא". יהודה היה קונה לעצמו קפה בקפטריה וחוזר לעבוד. הבת שלי בחיים לא תקנא בילדי הקופסאות, הבטיח יהודה לעצמו ברגעים האלה, אני כבר אבוד.

אחרי הצהרים הם יושבים באמצע הסלון ומרכיבים מגדל גבוהה מקפלה. רעות צווחת מאושר ומפזרת את הקפלה לכל עבר, כך שכל הבית מתמלא בצחוק המתגלגל שלה. השולחן מלא במבות צהובות קטנות שהיא פיזרה. הכיור מלא בכלים מלוכלכים בספגטי. אבל לא אכפת להם. בכלל לא. למה שיהיה אכפת? הם מביאים גלידה לסלון, ואוכלים ככה, ישר מהקופסא, בכף. יהודה ידע כל הזמן שאצלו בבית יאכלו גלידה בכף, ככה. "כי אם כבר אוכלים גלידה צריך לעשות את זה כמו שצריך" הוא הסביר לרוני פעם באחד מהדייטים שלהם. ורוני הסכימה.

אחר כך הם יוצאים לסיבוב. יהודה עם העגלה של רעות בת השנתיים ורוני לצידו עם העגלה של צבי התינוק. שניהם משעינים רגל אחת על העגלה, עם הרגל השנייה דוחפים קדימה ואז מרימים אותה באוויר. כמו על קורקינט שניהם דוהרים יחד לעבר השקיעה.

השמש נאספת חזרה לפקעת, מגלגלת את החוטים שלה חזרה, יהודה צופה בה מהספה בדירת הסטודנטים הקטנטנה, השותף שלו אמר שיחזור הערב מאוחר, והוא כבר כמה דקות נוגע באצבע שלו בשיר מכתב העת הישן, האצבע שלו מלטפת בערגה את המילה ילדים.

רק כשהתעורר קלט שנרדם ומיד גם קלט שרעות אבדה לו. הוא לא יודע איפה היא. הוא מוכרח למצוא את רעות. לאן היא כבר יכלה להעלם. רעות!! הוא צועק עכשיו! רעות!!!! איפה היא. הוא חושב שהוא יוצא מדעתו. יום אחד כשהיה קטן הלך עם אבא שלו לקניון. הכל היה נראה לו גדול כל – כך והיו המון אימהות ואבות שהסתובבו. המון רגלים שנראו בדיוק כמו הרגלים של אבא שלו. והוא לא היה בטוח איך בדיוק הוא אמור להבדיל ביניהם. כשעמד לשאול את אבא שלו מה לעשות, הבין שכבר מאוחר מידי. היום הוא חושב אולי אבא בכלל לא מצא אותו. אולי כשהוא הלך לאיבוד הוא בכלל לא חזר.

הוא עדיין אבוד בקניון, אבל בכל זאת הוא מצא את עצמו נשאר כמה דקות נוספות בחדר של רעות, למרות שהיא כבר נרדמה. המתיקות הזו של תלתלים רכים מפוזרים על הכר. של הקולות הקטנים שהיא משמיעה בשנתה. אחר כך הוא מאכיל את צבי מבקבוק לפני השינה. צבי מסתכל עליו בעיניים גדולות השפתיים שלו סוגרות חזק על הבקבוק וגומעות בשקיקה את הנוזל החם.